

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3269/2021
07.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Ненад Дашић, адвокат из ..., против туженог „НИС“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 175/21 од 02.07.2021. године, у седници одржаној 07.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 175/21 од 02.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 175/21 од 02.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 86/18 од 15.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да су тужиоци, и то: тужилац АА почев од 02.04.2012. године, тужилца ББ почев од 01.11.2011. године и тужилца ВВ почев од 01.03.2012. године, а сви до престанка радног односа код туженог 24.05.2013. године претрпели системско злостављање на раду код туженог, као послодавца, од стране запослених ГГ и ДД, тиме што су проглашени за „немапиране“ запослене, премештајем у фиктивни организациони део (погрдно назван „резервна клупа“ АТП) са фиктивним радним местом и фиктивним описом послова, ускраћивањем права на рад не дозвољавајући им да обављају било какве послове или су им налагали да обављају понижавајуће и непотребне послове, издвајањем места рада у посебне објекте у којима су се налазили до дана престанка радног односа, чиме им је ускраћено право на контакт са другим запосленима, изопштавањем из радних процеса код туженог, недавањем средстава за рад (рачунара, папира и оловака), онемогућавањем коришћења информационог система туженог и инфо портала, чиме су им ускратили право на информисање и право на интерно конкурисање на слободна радна места код туженог, вршењем притиска да раскину радни однос, као и проглашавањем тужилаца, након подношења захтева за покретање поступка код туженог за заштиту злостављања на раду од 17.08.2012. године, за вишак и 24.05.2013. године им отказали уговоре о раду.

Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете, због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, услед претрпљеног злостављања на раду исплати износ од по 50.000,00 динара сваком тужиоцу појединачно, са законском затезном каматом почев од 15.10.2020. године, па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме су тужиоци тражили да се тужени обавезе да им на име накнаде нематеријалне штете, због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, услед претрпљеног злостављања на раду исплати износ преко досуђеног износа од 150.000,00 динара до тражених 375.000,00 динара, са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да о свом трошку објави пресуду у целини у дневном листу „Курир“. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове поступка од 242.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од испуњености услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 175/21 од 02.07.2021. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом, четвртим и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужилаца у спору за остваривање судске заштите због злостављања на раду, утврђењем да су претрпели злостављање (на описани начин), као и за накнаду нематеријалне штете и објављивање пресуде у јавном гласилу. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применим члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Спор због злостављања на раду или у вези са радом јесте радни спор (члан 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду). Због тога се на њега примењују

одредбе о дозвољености ревизије из члана 441. ЗПП, јер Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете због злостављања на раду тужиоци су поднели 04.09.2012. године. Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 204. ЗПП, па се вредност предмета спора која се ревизијом побија цени у односу на сваког тужиоца поједничано, тако да је побијана вредност предмета спора у односу на сваког тужиоца по 50.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић